

[Kaj Hansen.]

vi dengang havde en venstregering, der gennemførte noget sådant. Det var ganske vist under indtryk af begivenhederne i besættelsestiden og i sommeren efter befrielsen og også under indtryk af, at der var mange kommunister i folketinget på det tidspunkt; det er nok det, der skal til, for at vi kan nå frem til denne statsfinansiering.

Hr. Knud Damgaard og hr. Bendix siger, at en betænkning har i virkeligheden samme gyldighed som noget, der er vedtaget ved lov. Det må jeg så tage til efterretning, at det er sådan. Men så betyder det også, at disse partier har bundet sig til at fremskaffe 40.000 boliger. Så kan jeg ikke forstå, at boligministeren siger, at nu skal vi vente og se, inden vi foretager os noget, og at han endvidere siger, at der må ikke laves noget, der går ud over den beløbsramme, som er nedlagt i boligforliget. Hvordan vil man så fremskaffe de 40.000 lejligheder? Socialdemokratiet fastholder, at de skal skaffes. Vi mangler stadig en forklaring på, hvordan det skal ske. Jeg kan ikke se, der er overensstemmelse i dette spørgsmål mellem socialdemokratiet og de øvrige forligspartier.

(Kort bemærkning).

Knud Damgaard (S):

Ja, det er en kort bemærkning til hr. Henning Philipsen. Jeg synes, hr. Henning Philipsen gør sig skyldig i en stor fejltagelse. Fru Kirsten Jacobsen har klart understreget, at der i dette ting er flertal for et frit boligmarked, men et forlig uden os ville jo ikke blot have omfattet et frit boligmarked. Hr. Henning Philipsen ved bedre, kan læse i betænkningen, hvad det havde betydet for de sociale boligselskaber her i landet, for det sociale byggeri i det hele taget også med udsigt til en andelsboligordning med samme spekulationspræg, som gælder for ejerlejlighederne. Hr. Henning Philipsen ved det og skal ikke søge at fremstille tingene anderledes, end de er i virkeligheden.

Arne Bjerregaard (KrF):

Ja, jeg var næsten klar over, at det var som at stikke hånden i en myretue, når jeg fremførte, at en så langvarig behandling af dette spørgsmål ikke var nødvendig, fordi vi var 6 partier, der på forhånd var enige om den boligpolitik, der skal føres i de næste 4 år, og vi var enige om de forslag, som i dag ligger på bordet. Når man har hørt de forskellige indlæg fra disse 5 — jeg skal undlade at tage mig selv med — må man sige, at disse indlæg sådan set har den samme ordlyd, valøren kan være lidt forskellig, men essensen er da givet den samme.

Det, jeg ønskede at præcisere, var ikke, at der ikke skulle være debat i dette ting, men, at når vi var 6 partier, der på forhånd var enige om det, der skulle fremlægges og vedtages, var det mere nødvendigt, at vi lyttede mere intenst til dem, der ikke var med, og derudfra måske ændrede vores indstilling til det, vi var enige om, for om muligt at få noget bedre i stedet for bare at cementere det, vi sådan set var enige om. For hvis debatten kun skal være en debat, som ikke får os til at rokke os en tøddel fra det, vi er blevet enige om, hvad er debatten så sådan set til? Ja, man kan sige, at det er en parlamentarisk regel, men når pressen er gået og de fleste af medlemmerne er gået, så er det bare, jeg spørger: hvis man ikke vil bøje sig for argumenter fra anden side, hvad bruger vi den så til?

Det, jeg ønsker ved debatten, er at høre på argumenterne fra dem, der ikke er med i forliget, for ud fra dette måske at ændre min opfattelse af visse ting i et indgået forlig, uden at jeg dermed siger, jeg vil bryde forliget.

Lad mig så sige noget med hensyn til demokratiet. Hr. Gudme sagde, at jeg var lidt søndagsskolelærer — nu har jeg aldrig været søndagsskolelærer, men hr. Gudme må jo kende til dem — og at demokratiet skal folde sig ud. Ja men jeg har jo netop sagt, at demokratiet skal folde sig ud, men det demokrati, man postulerer i dag, og som